

Lykke at komme ud af deres Huse, løbe som de
 gif og stod ud af Staden, og maatte opholde
 sig paa aaben Mark, uden at nyde enten Mad
 eller Drikke, saa længe, indtil dem fra andre
 Stæder kunde tilføres noget; Her saae disse
 arme Menneſter ikke alleene deres prægtige Stad
 forvandlet til en Steen-Hob, men endog en for-
 skrækkelig Ildbrand at udbrede sig over den
 Deel af Staden, som Jordkielvet havde ladet
 staae tilbage. Det bekjendte Inquisitions-Huus,
 hvor saa mange Menneſter for Religionens
 Skyld ere dømt til Baal og Brand, var der
 første, som af Jordkielvet blev omkasket og siden
 af Ilden ganske fortaaret. Den prægtige Pa-
 triarchal-Kirke, saavel som de andre Kirker,
 saa og 32 Munke-Klostere og 18 Nonne-Klos-
 tere ere ganske ruinerede. En stor Deel af de
 Skibe, som laae i denne ellers sikre og trygge
 Havn (hvori blant fandtes foruden de Portugi-
 siske, 27 af Danske, Hollandſke og Svenske,
 47 Engelske, 6 Franske og 3 Spanſke) ere af
 Bølgerne opkastede paa det tørre Land, og el-
 lers paa andre Maader meget beſkadiget. Kongen
 med sin hele Kongelige Familie var samme Tid
 paa et lidet Lyst-Slot, kaldet Belem, som lig-
 ger en kort Vei fra Liſſabon. Bemælte Lyst-
 Slot blev og af Jordkielvet stærk bevæget,
 hvorfor Kongen saae sig ingen Sted ſiker, men i
 nogle Dage og Nætter havde sin Residence i sin
 Carosse. Af et Brev, som Kongen har ſrevet
 til Kongen af Spanien, fandt ſlattes hvor stor
 Skade dette Jordkielvs har forarsaget, hvori Han
 iblant andet ſkriver ſaaledes: Jeg har nu in-
 gen Hoved-Stad, ingen Skat og in-
 gen Underſaatter meere.

26
 En
Nye Gudelig Viſe,

Hvori betragtes:

Fredens lægende Olie-Blad

Lagt

Paa Krigens dybe og blodige Saar

Til

**Mange Rigers og Landes ja hele Ev-
 ropæ Bederqvælgelse og Lykſalighed**

Alf

Den store Gud og Fredens Fader

Da Han forvandlede

Den i ſex Aar grasserende blodige Krig

Imellem

Store og mægtige Potentater

Til

En forønsket og velsignet Fred;

Saa og

**En inderlig og hiertelig Lov-
 Sang til vor trofaste GUD,**

Som har bevaret os fra Krig og Blods Udgyde-
 ſe, og ladet os beholde Fred, at ingen Fiende
 har kommet inden vore Landemærker.

Sangviis forfattet under den Melodie:

Alf Himmelens Kammer en Brudgom etc.

Tronhiem, trykt Aar 1763.

Hør, HErre! vor ^{1.} Hjerter, vor Læber og
Tunger,

At vi kan fortælle Din Ære og Pries!
Sid vi om Din Godhed saa værdelig sunger,
Som derpaa os gives de største Beviis!
Lad os saa betragte Dit Faderlig Hjerter,
Vor Hjerter antændes maa til dig i Brand:
Du viiste os Riset, men vilde ej snerte,
Du gjorde den Krig som os meentes forsvand.

^{2.} O Himmelske Fader! Herskarernes HErre!
Sig Magter og Throner for Dig bøje ned,
Og alle tilhaabe forkhynder Din Ære,
Som sendte paa Jorden en onskelig Fred;
Himlene fortælle Din Gierninger prægtig,
Den vide Befæstning bebude Din Lov,
Vor Munde berømt din højre Haand mægtig,
Som os ikke hengav vor Siende til Rov.

^{3.} Du var vores Bognborg, var for os et Gærde,
At Sienderne komme ej ind i vort Land;
Vi Luen saae brænde, som mon os forfærde;
Men til Guds Taksigelse sig vi kand:

Alt

Alt intet os rammet af det os var meenet,
Alt Krigen os truet ej plaget vor Boe,
Derfor har vi alle vor Hjerter foreenet,
At takke Dig HErre! i Andagt og Troe.

^{4.} Gud lode os sidde i Freden saa stille,
Vi daglig erføre at Han var os god;
Vi slap at see Rugler om Dreene spille,
See Bække at flyde af Menneke-Blod.
Vi mærkte og hørte Naboe-Rigernes Klage:
Hvor ynkelig Krigen grasseret hos dem,
Hvor de var omringet af Angest og Plage,
Hvor grusom at Siender toge der frem.

^{5.} Hvor Marke og Enge var Dødningsers Bolig,
Hvor fasteste Stæder med Ild blev opbrendt,
Hvor Skatter og Plyndring hos dem var
utrolig,

Hvor Krigens Ruine har dennem omspendt,
Hvor de en en Time var sikke paa Livet,
Hvor Morgen og Aften eens Angest de nød,
Hvor Tusinde bleve til Døden hengivet,
Hvor Tusind gang Tusinde gruet for Død.

^{6.} Men vi boede trygge og kan nu berømt
Vor naadige Fader og trofaste Gud,
At Han med sin Almagt holdt Krigen i
Løkke,

Alt Han os bevaret fra Sienders Bud!

See!

See! skulle vor Hierter Guds Priis ej erkiende,
Vor Munde fortælle om Hans Trofasthed?
Som lod os ej føle til Krigens Elænde,
Som nu og har givet de Krigende Fred?

7.
I sex Aar var Krigen heel blodig at se,
Dog hvert Aar den bleven er meer og meer
grom,

Saa heele Europa tilsidst var i Lue,
Og ganske nær til vore Lande den kom,
Saa vi var beføgtendes Fjende og Fare,
Som og før vi vidste os havde omspændt,
Om GUD ej af Raade har vildet os spare,
Sin Hielp og sin Frelse saa herlig os sendt.

8.
Thi mod os sig reynte et Uvær fra Norden,
Det var i sin Bælde heel farligt at see,
Det Rigerne truet med Undergangs Torden,
Med Krig, Nød og Angest, med Haardhed
og Bæ;

Men som det i Brede saa brusendes taler:
At Fjende og Jammer skal følge dets Fart,
Da Himmelens Almagt det samme befaler:
At det skal nedlægge sin Force heel snart.

9.
Hvor blev vor Bekymring forandret til Glæde
Da vi dette mærkte? O naadige GUD!
Hvor bør vi ej om Din Misfunderbeder spørde,
Som hialp os saa herlig af Angesten ud!

Da

Da et Ord Du talte for os til det Gode,
Blev alting forandret til Rigeres Gavn;
Thi Konger og Throner Dig talder til Fode,
Og alle maa frøgte, o Herre! Dit Navn.
10. Da Uværet stilttes sig alting forandre,
Den nye Keyserinde afstaar fra Hans Agt,
Hun efter den Gamles Contracter vil vandre,
Og med Østerrige bekræfter dens Pagt;
Hun sine Krigstroppe laer kalde tilbage;
Begynder at giøre Forslage til Fred:
Da Spanske og Franke vil Freden modtage,
Og Engelland findes strax dertil bered.

11. Men Keyseren syntes: Han kan det ey giøre;
Og Preussen er ganske uvillig dertil:
Han ikke det mindste om Freden vil høre
Før Han efter Onske har vundet sit Spil.
Men Landene sukker: Skal Ufredens Mørke
Dog aldrig opklare og lysnes engang?
Kan Middel ej findes, der kan os befærke,
Al! skal vi omkomme af dødelig Trang?

12. Al! skal vi fortæres af Krigernes Lue?
Al! skal vi omkomme af Fienders Vold?
Vor Huse, vor Penge, vort Gods og Formue
Er borte; Vi intet nu har i Behold?
Skal vi være satte til Maal for al Plage?
Skal for vores Jammer ej findes meer Raad?
Skal Døvelses Nætter og Engstelses Dage
Os immer omspænde med Bitterheds Graad?

13. Forbarmer! vi ganske i Almagt hensmælte,
Vor Jammer er bleven usigelig stor,
Bevages i Raade vor Nød at afbælte!
GUD! Kongernes Hierter til Freden omsnoer!
GUD saae deres Jammer og store Elænde,
Han lod sig bevæge udaf deres Raab,

Han

- Han gjorde af Naade paa Krigen en Ende,
Da mange om Freden sig gjorde mindst Haab.
14. O store Forbarmer! O Ævigheds Fader!
Du talte i Brede, Du tog til Dit Riis!
Din Straf var retfærdig; thi Synden Du hader,
Dog straffer Du Synden paa faderlig Viis;
Thi Du laer ej ævig vedbare Din Brede,
Du bliver dem naadig, som gjøre vil Bod,
De som udaf Hjerter sin Ondskab afbede,
Kan stedse erfare Du vorder dem god.
15. Du glæder de Lande, som før maatte græde,
Du har deres Sorrig ombændet til Fryd;
Din Fred vederqvæger de Lande og Stæder,
Som nylig forsmægtet af Trængernes Lyd,
Nu kan de tillige, som da maatte raabe:
Os Jammer omringer, i Nøden vi boer,
Med frydefuld Hjerter anstemme tilhaabe:
GUD har os nu frelset, Hans Naade er stoer!
16. Du Englernes Hærrer! Du Aandernes Fader!
Du Kongernes Konge! Du eeneste GUD!
Du ævig regnerer, og aldrig aflader,
Du alting har dannet, alt lyder Dit Bud!
Du Magterne samler, Du dem og adspredte,
Du vinker ad Krigen, Du standser dens Fart,
Du skaaner af Naade, Du straffer i Brede,
Du fører til Døden, til Livet og snart.
17. Tak skee Dig, o Fader! som Kongernes Hjerter
Har villet foreene til Gendrægtighed;
Som lægede Krigens Hiert-trængende Smerter
Med en saa velsignet og lægende Fred!
Hold trofaste Fader! og Freden ved lige,
Som nu er begyndt til Rigernes Flor!
Lad Evropa hvile fra blodige Krige,
Lad Norden ej føle til Ufredens Spor.

18. Tak

18. Tak for Du saa naadig en Konge os skænket,
Vi under Hans Zepter kan leve i Fred!
Tak for Du Hans Hierte til Freden har lænket,
Alt den maa vedbare er Hans Dyemmed!
Glæd Du igien Kongen, som Rigerne glæde,
Velsigne Hans Dage, forlænge Hans Aar!
Lad sildig det sørgelig Budskab fremtræde,
Alt Landenes Fader ifra os bortgaaer!
19. Men tag af vor Dage og læg til Hans Alder,
GUD lad Hannem blive saa gammel, som god!
Gid alle Hans Fiender til Fode Ham falder,
Styrt dennem til Grunde, som staar Ham imod!
Befæste Hans Zepter, Hans Stool og Hans
Throne
Med Høyhed og Vælde! indtil at Han skal
Med jordist omverle den himmelske Krone,
Og smykkes med Ære i Himmelenes Sal!
20. O GUD! lad den Kongelig Cenevolds-Stamme
Til Verden gaaer under og Tid ej er meer,
Af Cenevolds-Vælde og Herlighed bramme,
Alt Son efter Fader paa Thronen man seer!
Giv Fred udi Kirken, i Huse og Stæder,
Med Dig, med vor Næste, i Hierte og Sind!
Gid Fredens lyksalige Frugter os glæder,
Til Himmelenes Herlighed hylder os ind!
21. Du har os, O Hærrer! som Øjesteen sparet
I denne langvarige blodige Krig;
Du har os fra Krigens Ulykker bevaret,
Vi have befundet Din Hielp-Haand riig;
Lad Freden fremdeles os ogsaa bepryde,
Lad os ej forkrækkes af Ufredens Bud;
Lad os i Din Naade os glæde og fryde,
Forbliv vor Beskiermer, vor Hielper, vor GUD!

22. Min